

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

De pace

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ, ΤΟΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΛΟΓΟΥ.

LIBANII ARGUMENTVM IN ORATIONEM DEMOSTHENIS De Pace.

Μηκρομένου τῷ πολέμου τῷ ἀπὲρ ἀμφιπόλεως, εἰρήνης ἐπιθυμούντων ὁ δὲ φίλιππος, καὶ οἱ ἀθλιναῖοι. οἱ μὲν ἀθηναῖοι, καὶ ὡς ἐν τῷ πολέμῳ φερέμενοι ὁ δὲ φίλιππος βουλομένης αὐτῶν ἔχει δεσφάλοισ τε, καὶ θεβαίοις ὀπιτελέσει. ἔτι ἔχει τὸν μὲν θεβαίοις ὀρχομένον, καὶ ὀρχομένον, καὶ κορώνειαν, πόλεις βοιωτίας. ἀμφοτέρους δὲ τὴν φωκικὴν καὶ ταλυσίαν πόλεμον. τῶτο δὲ ἡ ἀδύνατον αὐτῶν, πολέμιον ἔχοντων ἀθλιναίων. καὶ ὅτι ἔστι βουλδοῦντος ἀσβαλῆν ἐπὶ τὴν φωκίαν, καὶ ἀθλιναίων ἀσβαλῆν ἐπὶ τὴν ναυσονίαν τὰς χερσονήσους τῆς ἡπείρου, καὶ ἐπὶ τὴν ἑρμιόπολιν, ἀπεκωλύθη τῆς εἰσόδου. νῦν τοίνυν εἰρήνην ποιησάμενος πρὸς τοὺς ἀθλιναίους, μηδένος καλοῦσιν τὸ παρελθόν εἶπεν πύλων, τὸ φωκικὸν ἔδωκεν ἀνάσσειν πεποικίκε καὶ τὴν φωκίαν ἐν τοῖς ἀμφικτυοσὶ χερσὶν καὶ τὰς κείνου ἐν τῷ συνεδρίῳ φησὶς ὅτι τῶν ἄλλων ἐλλήνων εἰλαφε πέποιμεν ἢ καὶ πρὸς ἀθλιναίους πρὸς τοὺς ἀθλιναίους ταῦτα συγχωρήσιν. καὶ ὁ δημοδότης φησὶ συγχωρήσιν. οὐ τὰ πρὸς ἡμᾶς σιωπῆσαι δὲ ὡς ὀρθῶς ἔρητι, οὐδὲ δίκαιον ἔστι λέγειν μετεχέιν ἐλλυμικῶν συνεδρίῳ τὸν μακεδόνα. ἀλλὰ δεδῆναι φάσκον, καὶ ἡμεῖς παρὰ τὴν κοινὴν πόλεμον πρὸς ἀπαντας τοὺς Ἕλληνας ἔχοντες, ἀποσκηκεύμενοι καὶ λέγει τοῖς ἀθλιναίοις ἀλλοῖς δὲ ἄλλας πρὸς αἰτίας τούτοις δὲ κοινὴν πολεμήσειν αὐτοῖς. δυστοῦτο φησὶ καὶ γὰρ αἰτίαν ταύτην καὶ ἡμῶν, ὅτι μόνον τοῖς ἑπὶ ἀμφικτυοσὶ ἐνιστάμεθα δὲ μακρῶν. ὡς τε καὶ ἰσὺν τὴν εἰρήνην θρηῖν, καὶ ταῦτα φίλιππου παρεκκελεύσας εἶπεν πύλων, καὶ ἐπέλεθον δὲ ἡμεῖς τῆ ἀττικῆ ἢ ἀπὲρ μακρῶν πηλικούτων κινδύων ἀφάρται. οὐτὸ δὲ ὁ λόγος, παρεσκευάσθη μὲν, οὐ μὲν εἰρήνην καὶ δοκεῖ κηθηροσὶν ὅτι ὀρθῶς αἰχίνου, καὶ τῶτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀπὸ δὲ βαλῆναι, ὅτι συνεβουλεύει, φίλιππον ἀμφικτυοσὶν ἔδωκεν ἀλλοῦ πολέμου τῶτο εἰσηγήσασθαι, μὴ ἢ φιλοκράτοισ τὸ πάντων ἀναδέσματος οὐκ αἰσὺν αὐτὸς ἀπὸ τῶν συμβουλεύοντων, τὸν αἰχίνου ἐπὶ αὐτοῖς δὲ βαλῆναι ἀλλὰ δημοσίῳ τὴν ὑπόνοιαν ἔδωκε, μὴ δὲ εἰλαφῆσιν, καὶ χεῖμασιν ὑπὸ τῷ βασιλέῳ πηλδοσὶ, τοῖς αὐτῶν γράμμοις δημοσιν αὐτῶν. ἐπὶ καὶ ἐν τῷ λόγῳ πρὸς τοιαύτῳ πρὸς ὑπόνοιαν ἐσθλῶν φαίνεται, σιωπῆσαι αὐτὸν ὡς ὀρθῶς τῆ πόλεως, καὶ ἀδωροδότητον.

Quoniam bellum Amphipolitanum diu durasset: pacem quam Philippus quam Athenienses experierunt: Athenienses, quod fortuna in eo utebantur aduersa: Philippus quia praestare cupiebat ea, quae tum Thebais, tum Thebanis promiserat Pollicitus autem fuerat Thebanis, se Orchomenum & Coroneam. Bœotia oppida. eis traditur: utrisque se Phocæse bellum confecturum. id quod ab eo fieri non poterat, dum hostes haberet Athenienses. Nam prius etiam in Phocidem impressionem facturum, quia Athenienses classe circumuecti, eas quae Pylæ (a nonnullis etiam Thermopylæ) vocantur, occupant: regionis aditu prohibitus fuerat. Nunc pace facta cum Atheniensibus, obstitente nemine, intra Pylas progressus, gentem Phocensem funditus euerterat, locumque Phocensium inter Amphictyones illorumque in concilio suffragia, a reliquis Græcis acceperat, & legatos etiam ad Athenienses miserat, postulans, ut & ipsi idem ratum haberent. Demosthenes igitur monet, esse concedendum, non quod rem ipsam probet, aut iustum esse dicat, ut Macedo Græci concilij sit particeps: sed metuendum esse affirmat, ne totius Græciæ infestis armis oppugnentur. Atheniensibus enim alios aliis de causis esse infestos, qui communi consilio ipsos inuaduri sint. communem hanc (inquit) occasionem dabimus contra nos, quod soli hi sumus, qui decetis Amphictyonum intercedamus. Proinde consultius est tueri pacem (praesertim Philippo intra Pylas progresso, Atticæque inuadendæ potestatem nactæ) quam ob rem tantillam, tantum adire periculum. Hæc oratio instituta quidem fuisse, sed habita esse in publico mihi non videtur: quum Orator in Aeschinis accusatione, de hoc etiam eum inter cætera criminetur, quod autor fuerit, ut Amphictyonica Philippo dignitas decerneretur: ea cum de re nemo alius referre auderet, ne Philocrates quidem. omnium impudentissimus: quod si ipse hæc suassisset: haud utique Aeschinem ob hæc eadem culparet. Satis igitur apparet, eum suspicionem veritatis, ne Philippi studiosus & largitionibus à rege corruptus, sententiam hanc dixisse videretur. Nam & in hæc ipsa oratione talem quandam suspicionem amouere nititur, dum ut patriæ amantem, & ab accipiendis muneribus abhorrentem commendat.

Occasio ex-pectata pacem.

Phocensium excidium.

Summa orationis.

Cur hæc oratio dicta esse non videatur.

DEMOSTHENIS DE PACE, ORATIO V. Hieronymo Vuolfio interprete.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ, Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΛΟΓΟΣ.

Ρῶ μὲν, ὦ ἄνδρες ἀθλιναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα, πολλὰν δυσκολίαν ἔχοντα καὶ ἄσφαλτον οὐ μόνον τὰ πολλὰ πράγματα, καὶ μηδὲν ἔστι προύργει ἀπὸ τῆς οὐδὲ λέγειν ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ τῆς ὑπολοίπων ταῦτα, μὴ ἢ καὶ ἐν τῷ συμφέροντι τὰς ἡγεσίαις, ἀλλὰ τοῖς μὲν, ὡς δὲ, τοῖς δὲ, ἑτέρους δοκεῖν. δυσκόλου δὲ ὄντος φύσει καὶ χαλεπῶ τῷ βουλομένῳ ἔστι πολλὰ χαλεπώτερον ὑμῖς αὐτὸ πεποιθήκατε, ὡς ἄνδρες ἀθλιναῖοι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἀθροστοί, πρὸς τῆς ἀσφαλείας εἰσάσει ζῆλον τὰ βουλομένῳ, ὑμεῖς δὲ, μὴ τὰ πράγματα. ἐπὶ τούτου συμβαίνει ὅτι πάντες τὸν χρόνον, ὃν οἱδὲ ἔχω, τὸν μὲν οἷς ἀνὰ μέρητι ὀπιτημῶντα, ὡς δοκίμην, καὶ δοκεῖν ὀλέγειν τὰ ἢ πράγματα καὶ πρὸς ὧν βουλομένῳ, ἐκφύρειν ὑμῶν, ἐ μὲν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτων ἔτι ἔχοντων, οἷμα καὶ πεπενηκῶς ἑμαυτὸν ἀνέστηκα, ἀνὰ ἐπιλήσθητε τὸν δορυβείον καὶ φιλονεικῶν ἀπασάντες, ἀκούειν, ὡς ἂν πόλεως βουλδοσόμενοι, καὶ πηλικούτων πραγμάτων, ἀποσκηκεύειν καὶ λέγειν, καὶ συμβουλεύειν, διὸ καὶ τὰ παρόντα ἔστι βελτίω, καὶ τὰ προεμῶντα σωθῆσεται. ἀκερβῶς δὲ ὡς ἂν, ὡς ἄνδρες ἀθλιναῖοι, τὸ λέγειν πρὸς ὧν αὐτὸς εἶπέ τις, καὶ πρὸς αὐτὰ παρ' ὑμῖν, αἰετῶν τῆς

Ideo, Athenienses, hæc negocia multas habere difficultates & turbas: non est tantum, quod multa per incuriam sunt amissa: & bene de eis dicendo nihil proficitur: verum ob illud etiam, quod de reliquis nulla ex parte omnes quid expediat, consentiunt: sed hi sic, illi aliter opinantur. Est autem cum suapte natura periculosum ac difficile, dare consilium: tum vos Athenienses, hoc multo difficilius effecistis. Nam quum omnes alij ante rem deliberent: vos, re iam perfecta, id facere soletis. Ex quo per omne tempus, quod ego meminerim, accidi, ut & eis qui delicta vestra reprehenderet, laudaretur, verèque dicere videretur: & rerum gerendarum, quæ in deliberationem cadent, occasiones, vos amitteretis. Quæ quanquam ita sunt: tamen arbitror, & quia hoc persuasum habeo, surrexi, me, si omissis tumultibus & rixis, audire volueritis (id quod de republica tantisque negotiis deliberantibus, omnino faciendum est) ea dicturum & suaturum, per quæ & rerum statum emendetur, & amissa recuperetur. Quum verò satis sciã, Athenienses, semper expedire plurimum apud vos (si quis modò au-

Audire ad reprehensionem, pollicitatione & commonefactione est filiorum suorum verè eunda.

εις τρυάνω, ἀργύριον προσενέγκης· οἷχεται φέρον, καὶ
καθεύχουσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· καὶ ἐκ' ἐτ' αὐτῶν
ἐδὴ ὑγῶς, ὁ τὸ ποίησας, φερέου δένος ἀν' λογισμῶ. ἐν
μυθῶν ἔγω γε φερόν ὑπαρχέω φημι δὲν, ὅπως εἴ-
τε συστάξιν, εἴτε συμμαχοί, εἴτε ἀλλοτὶ βέλεται πρὸς κα-
τασκευάζειν τῆ πόλει. τὴν ὑπαρχουσαν εἰρήνην καὶ
λύων τὸ ποίησιν· ἐχὼς θαυμαστῶ, οὐδ' ὡς ἀξίαν
ἔσαν ὑμῶν, ἀλλ' ὅποια πῶτ' ἔστιν αὐτῆ; καὶ γὰρ μέγα
λον εἶχε τοῖς παρὰ γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς γῆρας, καὶ τῆς
μῆδος λυθῆναι. πολλὰ γὰρ φερέμεθα, ὡν ὑπαρχόντων,
πῶτ' αὐτῆ, ἢ νῦν ἀσφαλές τε καὶ ῥάων ἡμῶν ὁ πόλε-
μος, δ' αὐτῶν δὲ ὄρω, ὅπως μὴ φεραζώμεθα, ἃ ἀνδρες
ἀθλιώτοι, τοῖς πυνελιλυθότας τούτοις, καὶ φάσκοντας
ἀμφικτύονας νῦν εἶναι, εἰς ἀνάγκην, καὶ φερέσιν κοι-
νοῦ πολέμου φερέ ὑμῶς. ἐγὼ γὰρ, εἰ γὰρ οὐδ' ὑμῶν φερέ
φίλιππον πάλιν πόλεμος δὲ ἀμφίπολιν, ἢ, πῶ τοιοῦτον
ἐγκλημα ἴδιον, οὐ μὴ μετέχουσι δετταλοῖ, μὴ δὲ ἀρ-
γίοι, μηδὲ θεβαῖοι· οὐκ αὐτῶν οἰομαι τούτων οὐδένα
πολεμήσασιν, καὶ πάντων ἡμῶν (καὶ μοι μὴ δορυβήση
μηδεὶς φερέν ἀν' ἀκούσῃ) θεβαῖοι· οὐχ ὡς ἡδὲ φερέ
σιν ἡμῶν, οὐδ' ὡς οὐκ αὐτῶν φερέσιν φιλίππων· ἀλλ'
ἴσασιν ἀκριβῶς (εἰ καὶ πάντο φησὶε πρὸς αὐτοῖς ἀναγι-
στοῖς εἶ) ὅτι, εἰ γὰρ ἡμῶν πόλεμος φερέ ὑμῶς αὐτοῖς
τὰ μὲν καὶ πῶτ' εἴξουσιν αὐτοῖς, τοῖς δὲ ἀγαθοῖς, ε-
φερέσιν εἴτε φερέ καθεύχεται. οὐκοῦν φερέσιν αὐτῶν
τοῖς εἰς τὸ, μὴ κοινῆς τῆς ἀρχῆς, καὶ τῆς αἰτίας οὐσης
τὸ πολέμου. οὐδὲ γε, εἰ πάλιν φερέ τοῖς θεβαῖοις πρὸ-
λεμήσασιν δὲ ὡρεθῶν, ἢ, πῶ τῆς ἴδιον· οὐδὲν αὐτῶν
παθεῖν ἡγούμαι. καὶ γὰρ ἡμῶν καμείνοισι, τοῖς βουθῆσον-
τας αὐτῶν, εἰς τὴν οἰκίαν εἴπρ' ἐμβαλοῖ, βουθῆσιν, οὐ
συνεπραστῶσιν οὐδετέροις, καὶ γὰρ αἱ συμμαχίαι, τὸ
ἐχουσι τὸν ἔσπον, δὲ καὶ φερέσιν αὐτῶν, καὶ τὸ φερέ-
γμα φέσει τοιοῦτον ὅστιν οὐκ ἀρετῆς ἴσης ἔκαστος ὅστιν
δύοις, οὐδ' ἡμῶν, οὐτὲ θεβαῖοις, ὡς τε * εἶναι, καὶ φερέσιν
τῆς ἄλλων· ἀλλὰ σῶς μὲν εἶναι ἀπαντες αὐτῶν βούλοιντο,
ἐνεκα αὐτῶν, καὶ τῶν φερέσιν, δὲ τοῖς ἐτέροις, διαπότας
ὑπαρχέω αὐτῶν, καὶ εἰς, πῶ οὐκ ἡγούμαι φερέσιν; καὶ πῶ
φουλαξάσασιν φημι δὲν ὑμῶς; ὅπως μὴ κοινῶ φερέ
σιν, καὶ κοινῶ ἐγκλημα, ὁ μέλλων πόλεμος; φερέ ἀ-
παῖτας λάβει, εἰ γὰρ ἀργίοι μὲν, καὶ μεσσηνῶν, καὶ μεγα-
λοπολίταις, καὶ πινε τῶν λοιπῶν πελοποννησίων, ὅσοι γε δὲ
τὰ αὐτὰ τούτοις φερέσιν, δὲ τὴν φερέσιν λακεδαίμο-
νίους ἡμῶν ὅππῃ φερέσιν ἐχθροῖς γήσουσι, καὶ τὸ δοκεῖν
ἐκδέχασθαι πῶ τῶν ἐμείνοισι πεφραγμένων θεβαῖοι δὲ
ἐχουσι μὲν, ὡς λέγουσιν, ἀπαχθῶς, ἐπὶ δὲ * ἐχθροτέροις
γήσουσιν. ὅτι τοῖς παρ' ἐμείνων φερέσιν σῶζομεν, καὶ
πῶ τὰ τῶν φερέσιν τὴν δυσμῆριαν ἐκδέκνυμεθα αὐτοῖς
δετταλοῖ δὲ, ὅτι τοῖς φερέσιν φουλαξάσασιν σῶζομεν φιλίπ-
πος, ὅτι καλῶσιν αὐτὸν κοινῶ τῆς ἀμφικτυονίας
φοβεύμεν, μὴ πάντες, φερέ τῶν ἴδιον ἔκαστος ἀργίον μὲν,
κοινῶ ἐφ' ἡμῶς ἀγάγῃ τὸν πόλεμον, τὰ τῶν ἀμφικτυό-
νων δόγματ' αὐτοῖς φερέσιν εἴτ' ὅππῃ αὐτῶν ἔκαστος
* πῶ τὰ συμφερόντος αὐτοῖς, ἡμῶν πολεμήσασιν, ὡς φερέ
καὶ φερέ φουλαξάσασιν. ἴσασιν γὰρ δὲ τῆς φερέσιν, καὶ
φίλιππος, καὶ δετταλοῖ, οὐχὶ τὰ αὐτὰ μέγιστα ἔκαστος
αὐτοῖς αὐτῶν τὰ αὐτὰ πάντες, ἐφερέσιν. οἷον θεβαῖοι, τῶ
μὲν φιλίππων παρελθῆναι, καὶ λαβεῖν τὰς παρὰ φερέσιν, οὐκ
εἰ μὴ ἀποκαλύσασιν· οὐδὲ γε τῶν αὐτοῖς πεπονημένων,
ἔσαν τὸν ἐλθόντα, τῶ φερέσιν ἔχεν. νῦν γὰρ θεβαῖοις φερέ

A in trutinam, argentum imposueris: id argentum pre-
cipitat cogitationem, & ad sese deorsum abripit.
Quod quisquis admittit, fieri non potest, ut dein-
ceps vlla de re rectè verèque cogitet. Iam vnum hoc
ego in primis tenendum esse dico, siue quis tribu-
tum indicere, siue socios asciscere, siue aliis præsi-
diis rempub. firmare conatur, id ita vti faciat, ne pa-
cem hanc faciat irritam: non quòd ea tam præclara
sit, aut è dignitate veltra: sed qualis qualis est, oppor-
tunius vtiliusque ad res gerendas fuisset, eam nun-
quam fuisse factam, quàm nunc, postquam facta est,
per vos abrogari. Multa enim temerè proiecimus,
quæ quia tum nobis integra erant, bellum & tutius
& facilius quàm nunc, gerere potuissimus. Secundo
loco prouidendum est, ne in necessitatem, ὁ Athe-
nienfes, adducamus, aut causam suppeditemus istis,
qui inter se conspirarunt, & se iam Amphictyones
esse dicunt, belli communis contra vos suscipien-
di. Ego enim, si inter nos & Philippum denuò bel-
lum ob Amphipolim, aut aliam aliquam priuatam
controversiam oriretur, quæ neque ad Thessalos,
neque ad Argiuos, neque ad Thebanos quicquam
attineret: non puto vobis horum quencquam bellum
illaturum: ac minimè omnium (ne verò quisquam
obturbet, priusquam audierit) Thebanos: non quòd
nobis tam bene cupiant, aut obsequi Philippo no-
lint: sed quòd optimè sciunt (quantumvis dicantur
stupidi) si bello nobiscum implicentur: & se malis
omnibus afflictum iri, & alium commoditates ocio
sè defidentem, atque aucupantem, ad sese pertractu-
rum. Nunquam igitur eò sese præcipitabunt, nisi ori-
gino & causa belli communis fuerit. Nihil etiam
nos, si cum Thebanis denuò propter Oropum, aut
priuatim emolumentum aliquod belligeremus, cla-
dis accepturos arbitror. Nam eos qui fortasse vel
nos, vel illos adiuuant, si nostros agros vastari vi-
deant, opem esse laturos arbitror: sed neutris ad alie-
nam ditionem oppugnandam præstò futuros. So-
cietatum enim ea est omnino ratio, quæ & diligen-
ter cogitanti sese offert: & quam ipsius rei natura
paritur. Neque enim vlli vel nobis vel Thebanis a-
deo bene cupiunt, vt simul & incolumes esse nos, &
aliis imperare velint: sed incolumitatem omnes sue
salutis causa nobis optant: vt verò alterutri, potiti
victoria, ipsi dominantur, nemo. Quid igitur exi-
stimo formidabile? & quid vobis esse dico prouid-
endum? Ne bellum hoc quòd agitur, commu-
nem occasionem, & commune crimen vniuersis
suppeditet. Nam si Argiui & Messenij & Me-
galopolitæ, & reliqui Peloponneses, qui cum his
consentiunt, ob petitam à Lacedæmoniis pa-
cem, nobis inimici erant, & propter acta quæ-
dam sua impedita: si Thebani nobis, vt aiunt
infensi, inimiciores etiam fient, quòd ab eis
actos in exilium tuemur, & nostras aduersus eos
inimicitias omnibus modis declaramus: si Thessa-
li, quòd Phocensium exules defendimus, si Philip-
pus, quòd participè esse Amphictyonix prohibea-
mus: meruo ne omnes, priuatis quicq; offensis irritati,
eò muni bello nos adoriatur, Amphictyonum de-
creta prætexetes, ac deinde attrahantur singuli, vt et-
iam Phocesi bello vsuuenit. Nec enim hoc scilicet
ignoratis, nunc Thebanos, & Philippū, & Thessalos,
quò non eadè singuli potissimū vrgeret, eadè omnes
perfecisse. Nā Thebani Philippū, ne penetraret atq;
angustis potiretur, prohibere non potuerūt, nec ob-
sistere, quo minus qui postremus aduenerat, ma-
gno ipsorum labore partam gloriam interciperet,
ac in se transfunderet. Nunc enim Thebani, quòd

Ita conste-
lendu rei-
publ. facta
pax vt ne
violatur:
que confie-
matur ab
intempesti-
uo & peri-
culo.

Ratio so-
cietatum,
& vt Gre-
ci aduersus
Athenien-
fes affecti
sunt

Thebano-
rum frustra-
tio.

Philippi studium.

Theffalorū defideria.

Refutatio: Non ferui le esse, non aduersari Græcis.

A iudicio auditorū, & à maiori cum breui peroratione.

ad occupationem regionis atque possessionem attinet: rem sanè præclarè gesserunt. Sin honorem & gloriam spectes: turpissimè. Nisi enim Philippus Pylas occupasset: nihil habituri fuisse viderentur. Neque verò hæc eis proposita fuerunt: sed quia & Orchomeno & Coronea potiri cupiebant, neque tamè poterant: ideo hæc omnia tolerarunt. Sunt autem quidam qui dicere audeant, Philippum non vtrò, sed coactum, Thebanis Orchomenū & Coroneam didisse. Ego verò hæc valere iubeo: illud autem scio, non magis ei hæc cura fuisse, quàm vt aditū Thermopylarum occuparet: eamque gloriam consequeretur, vt bellum illud suis armis repressum diceretur, vtque suo arbitratu Pythia administraret. Hæc fuere, quorum ille desiderio potissimum æstuabat. At Theffali neutrum horum voluerunt, vt vel Thebanorum vel Philippi opes augerentur quorum vtrumque sibi periculosum fore præuidebat: sed hæc duo spectarunt, vt & Pylæam, & emolumenta Delphica obtineret: eorumque defiderio, ad eas res Philippo adiutores fuerunt. Sic ob priuata compendia quosque reperietis ad multa facienda esse compulso, quorum nihil in animo habuerunt. Quod quum ita sit: cauendum vobis est. Nunquid igitur harum rerum metu facienda erunt, quæ isti iusserint? tūque eius rei nobis autor es? Minimè verò equidem. Sed nos & nihil indignum nobis facturos, neque bellū confluros, & prudentiæ laudem consequuturos, meamque sententiam esse veram: hæc me confido probaturum. Illos autem, qui confidenter quiduis esse periculi subeundum censent, nec belli clades ob oculos sibi ponant, hæc velim considerare: Nos Oropum Thebanos tenèrè sinimus. Quòd si quis nos roget, ac vera fateri iubeat, quam obrem? Ne bello conflictari sit necessè, respondebimus. Et Philippo nunc ex fœdere Amphipolim concessimus: & Cardianos à Chersonesitis reliquis exemptos esse patimur, & Caria satrapam insulas occupare, Chion & Con. & Rhodum: & Byzantios in mari exceptare naues non prohibemus: ob hoc nimirum, quod pacis tràquillitatem plus commodare putamus, quàm inimicitias & contentiones hisce de causis susceptas. Proinde stultum ac supra modum absurdum fuerit, quum in propriis, & maximè necessariis rebus, singulatim erga quoslibet, nos tales præbuerimus, cum vniuersis de vmbra Delphica nunc belligare.

LIBANII ARGVMENTVM
SECVNDÆ IN PHILIPPVM
orationis.

Summa orationis.

Responsa legatis dâda.

Monet Athenienses hac oratione Orator, Philippum vt hostem suspectum esse habendum: neque pace fidendum nimis. sed expurgandum, & rebus gerendis animum adiciendum, & bellum apparandum esse. Criminatur enim Philippum, vt qui & Atheniensibus & Græcis omnib. insidietur: idque satis ipsius testari facta dicit. Pollicetur etiam se responsurum legatis qui aduenerunt: quòd Athenienses æstuabant, cum respondendum esset. Vnde verò illi. & quibus de rebus venerint, etfi in oratione non exprimitur, tamen è Philippicis historiis cognosci potest. Per id enim tempus legatos miserat Philippus ad Athenienses, conquerens, se apud Græcos sine causa traduci, vt qui multa & magna pollicetur, nihil eis præstitisset, negat enim, se vel pollicitum, vel frustratum esse: & ea probari postulat. Atque etiam Messenij & Argiui legatos cum Philippo Athenas miserant, & ipsi criminantes populum, qui Lacedæmonis Peloponnesum opprimentibus & faueret, & adesset: sibi autem de libertate dimicantibus, aduersaretur. Athenienses igitur non habent, quid vel Philippo vel ciuitatibus respondeant. Nam & Lacedæmonis bene cupiant, & Argiurum ac Messeniorum cum Philip-

A μὲν τὸ πλὴν χώραν ἔχειν, καὶ κληρομιάζει, καὶ ἄλλιστα πύραγμαται. πρὸς ἣν πρὶν καὶ δόξαν αἰχμαλωτῶν καὶ μὴ παρήλθε φίλιππος, οὐδὲν αὐτῶν ἐδόκει εἶναι. ταῦτα δὲ ἐκ ἐβούλωντο. ἀλλὰ τὰς τὸν ὄρχομνον, καὶ τὴν κορώνειαν λαβεῖν ὅπισθ' ἡμῶν, μὴ δὲ μάταια ἢ ταῦτα πάντα ὑπέμεναν. φίλιππον τοίνυν πινὲς μὲν δὴ πύραγμα τολμῶσι λέγειν, ὡς οὐκ ἐβούλετο θηβαίοις ὄρχομνον, καὶ κορώνειαν ὄψιν δοῦναι, ἀλλ' ἵνα γὰρ αὐτῶν. ἐγὼ ἢ τοῖς μὲν ἔρρωσθαι λέγω. ἐπέκειντο ἢ οἶδα ὅτι, οὐ μάλ' ὅσον ταῦτ' ἐμελλεν αὐτῶν, ἢ τὰς παρ' ἑαυτοῖς λαβεῖν ἐβούλετο, καὶ τὴν δόξαν τὰ πόλεμου, τὴν δοκεῖν δὲ αὐτὸν κρείσσον εἶληφέναι, καὶ τὰ πύραγμα διώκειν δὲ ἑαυτῶν καὶ ταῦτ' ἡδὲ ὡν μάλιστα ἐγλίχθη. δευτέρω δὲ γε οὐδέτερον ἐβούλετο τοῦτων, οὔτε θηβαίοις, οὔτε τὸν φίλιππον μέγαν ἡγήσασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα ἐφ' ἑαυτοῖς ἠγροῦντο εἶναι. τῆς πυρῆς δὲ ἐπεθύμουν, καὶ τῆς ἐν δελφοῖς πλεονεκτημάτων, ἢ δυοῖν κρείσσον ἡγήσασθαι. τὰ ἢ τοῦτων γλίχθησθαι, τὰ δὲ συγκατέπραξα. τῆς τοίνυν ἰδίων ἐνεκαί κεν οὐδὲν εἰς τὰ πολλὰ προσημύον, ὡν οὐδὲν ἐβούλετο πράξαι. τὴν μὲν τοίνυν ὅτι τοιοῦτόν ἐστι, φιλακτέον ὑμῖν. τὰ κελύδον ἢ μὲν ἄρα δι' ἡμῶν εἶναι, ταῦτα φοβουμένοις, καὶ οὐ ταῦτα κελύδεις; πολλοὺς γὰρ καὶ δέω. ἀλλ' ὡς οὔτε πρῶτον οὐδὲν ἀνάξιον ἡμῶν, αὐτῶν οὐτ' ἔσται πόλεμος, νοῦν τε δόξομεν πᾶσιν ἔχειν, καὶ τὰ δίκαια λέγειν τὰ ὄμαι, δείξεν. πρὸς ἣν τοῖς θεασέως ὁ ποῦ οἰομένοις ἔσπομ' εἶναι, καὶ μὴ προσεσμύδους τὸν πόλεμον ἐπέκειντο βούλομαι λογισασθαι. ἡμῶν θηβαίοις ἐὼ μὲν ἔχειν ὡς ὅσον, καὶ αἴτις ἔπειτο ἡμῶν, κελύδεις εἰπεῖν τὰ ληθῆναι, ὅτι μὴ πολεμῶμεν, φαίμεθα ἢ καὶ φίλιππων καὶ τὰς σιδηρίας, ἀμφιπόλειως ὄψιν ἀποκρίσασθαι, καὶ καρδίας ἐὼ μὲν ἔξω χέρρονισσῆν τῶν ἄλλων τετάχθαι, καὶ τὸν κῆρα τὰς νήσους καὶ τὰ λαμβάνειν, χίον, καὶ κῶ, καὶ ῥόδον, καὶ βυζαντίους κατὰ γενεὰ τὰ πλοῖα. δηλονότι, τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιλήνης ἠσυχίας, πλείωνων ἀγαθῶν αἰτίαν εἶναι νομίζοντες, ἢ τὸ πρὸς σι μὲν καὶ φιλονεκίαν πρὸς τούτων οὐκ οὐκ εὐχόμενοι, καὶ κομίδῃ χετλιον, πρὸς ἐκείνοις καὶ ἕνα οὐ πρὸς τῆς πρὸς σι μὲν νοῦν ἐξομῶν καὶ τῶν οἰκείων, καὶ ἀναγκαστῶν πρὸς ἀπαντας πρὸς τῆς ἐν δελφοῖς σικαῖς νυκτὶ πολεμῆσαι.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΗΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ἔσθ' λόγου.

Παραίνει δὲ τοῦτου τῶ λόγου τοῖς ἀθλιωταῖς ὁ ῥήτωρ, περιεμὸν ἔσπομ' εἶναι τὸν φίλιππον, καὶ τῆ ἐπιλήνης μὴ πύραγμα πρὸς οὐδὲν ἄλλ' ἐγίρεισθαι, καὶ πρὸς σι μὲν τὸν νοῦν τοῖς πρὸς σι μὲν, καὶ ἀποκρίσασθαι εἰς πόλεμον. ὅπισθ' ἡμῶν γὰρ αἰπῶτα καὶ τοῖς ἀθλιωταῖς, καὶ πᾶσι τοῖς ἑλλήσι τὸν φίλιππον. καὶ τὸ πρὸς αὐτῶν κατὰ μὲν πρὸς τὰς πρὸς σι μὲν φησίν. ἐπιγίγνεται δὲ καὶ ἀποκρίσεις δώσειν, πρὸς πινὰς πρὸς σι μὲν ἡκοντας, ἀποκρίσασθαι τῶν ἀθλιωτῶν, ὅποτε ἀποκρίσασθαι δεῖ. πύραγμα δὲ οὐτοῖς, καὶ πρὸς τῶν ἡκοντων, ἐν τῶ λόγῳ μὲν οὐ δηλοῦται, ἐκ δὲ τῶ φίλιππων ἰσοειῶν μετὲν δωματῶν. κατὰ γὰρ τὸν τὸν κῆρα ἐπιμύρα πρὸς σι μὲν ὁ φίλιππος πρὸς τοῖς ἀθλιωταῖς, ἀπὸ μὲν ὅ, ὅτι δευτέρω αἰώνων αὐτὸν μάλιστα πρὸς τοῖς ἑλλήσι, ὡς ἐπαγγελοῦμεν αὐτοῖς πολλὰ καὶ μεγάλα, ἡ ἐβούλετο δὲ οὐδὲν γὰρ ἄποκρίσασθαι φησίν, οὐδὲ ἡ ἐβούλετο, καὶ πρὸς τούτων ἐπέγχετο ἀπαυτεῖ. ἐπιμύρα δὲ μετὰ φίλιππου, καὶ ἀργεῖοι καὶ μεσσηνιοὶ πρὸς σι μὲν εἰς ἀθλιώτας, ἀπὸ μὲν ὅ καὶ οὗτοι τὸν δῆμον, ὅτι λακεδαίμονιοις, κατὰ δουλομυθίας τὴν πελοπόννησον, οὐνοῖς τὴν καὶ συγκετῆ, αὐτοῖς δὲ πρὸς ἐλευθερίας πολεμῶμεν, ὡς ἀντιπῶται. ἀποκρίσασθαι οὐκ οἶς ἀθλιωταῖς καὶ πρὸς τὸν φίλιππον ἀποκρίσασθαι, καὶ πρὸς τὰς πόλεις, ὅτι οὐνοῖς μὲν εἰς λακεδαίμονιοις, καὶ τὴν τῶ ἀργεῖων καὶ μεσσηνίων μετὰ φίλιππον